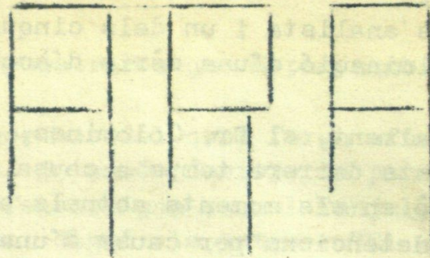
nº reg. 39

butlletí d'informació

Nº 3- març-abril 1964

LA NOVA SITUACIÓ POLITICA

Creiem que cal fer alguns comentaris als darrers esdeveniments polítics. Es innegable que el règim es perpetua en els seus mètodes i en el seu caracter policíac, d'ocupació. Tanmateix, cada cop apareixen uns símptomes que assenyalen determinats canvis. Ens referim a la capacitat de reacció i de sensibilització política que augmenta progressivament al nostre país. El fet que un grup de joves emprengui una campanya de denúncia contra els homes del règim i les seves arbitrarietats, no és pas nou, certament. Però el fet que tota la població de Barcelona, a totes les barriades i per tots els carrers, arrabassés unànimement, sense distinció de classes ni d'edats, els cartells rememoradors de la victòria franquista, sí que és nou, i ben significatiu. L'espectacle que oferien els carrers de Barcelona amb els cartells arrencats era impressionant.

El país comença a reaccionar públicament i decididament contra la befa d'una "liberación" que tothom sent com a tirania anacrònica en mig d'un món de progrés. Vint-i-cinc anys de destrucció i d'esterilitat han acabat per convèncer tothom. I aquest no és pas un fet aïllat en el desvetllament de la consciència dels catalans; gairebé cal considerar-lo com una conseqüència lògica de tot el moviment de reivindicació cultural i polític que s'observa des de fa algun temps. No es tracta d'un fet casual i esporàdic.

Ja fa gairebé un any que per tot Catalunya s'ha estès i es porta a terme una de les campanyes de reivindicació de la nostra personalitat nacional, de les de més envergadura i més eficaces. I el que és més important, és que de tot arreu la gent s'hi suma espontàniament, com si fos això el que feia temps que esperava. Les instàncies signades individualment i adreçades al Govern amb les tres reivindicacions de tothom conegudes es multipliquen cada dia més, surten de tots els pobles i de totes les contrades de Catalunya i fan ja ara un feix impressionant, el pes del qual esdevindrà cada volta més feixuc per al règim opressor.

Els catalans reivindiquen llur personalitat i els mitjans que l'asseguren, i ho fan de la manera més cívica, més ordenada, però també més incontestable - la firma i l'adhesió personal - perquè davant del règim i davant de tot el món no hi hagi cap dubte de llur voluntat irreprimible. Fa gairebé un any que els catalans signen instàncies i que les instàncies s'acumulen.

Aquest allau creixent preocupa els dirigents del règim i fa que s'adonin com cada dia és menys deturable, i com cada dia els acorralarà més. Però les justes exigències dels catalans són indefugibles, i posen el règim en evidència davant l'opinió mundial, que ja li és prou desfavorable, com s'ha vist en el refús del Mercat Comú a entaular converses amb el Govern espanyol.

Davant d'aquesta realitat, els jerarques del règim han intentat un doble joc que cada vegada els resulta més insostenible. Per una banda el govern, amb el Vice-president al davant, assegura als promotors de la campanya que veu amb bons ulls una acció legal com aquesta que els catalans duen a terme, i prometen atendre-la com cal, i durant el mes de març el General Muñoz Grandes reb al Dr.Pedro Pons i al Sr.Fèlix Millet i Maristany, que presenta oficialment més de cinc mil instàncies individuals.

I per l'altra banda, a l'ombra i en silenci l'aparell policiac del règim intenta d'espantar i immobilitzar els catalans que promouen la campanya, i reprimeixen els més coratjosos amb sancions diverses. La detenció recent del Dr.Joan Colomines i Puig

prestigiós analista i un dels cinquanta catalans promotors de la campanya, no és més que la culminació d'una sèrie d'accions policiaques dutes a terme a diverses poblacions del país.

Naturalment, el Dr. Colomines, com els altres catalans que han estat detinguts durant aquests darrers temps a causa de la campanya, foren posats en llibertat ben d'hora, perquè en els moments actuals el règim ja no s'atreveix a admetre públicament que practica detencions per causa d'una reivindicació cultural i encara feta legalment, acollint-se a les lleis dels mateixos persecutors. Però l'intent de confusió i esporuguiment ja ha estat realitzat.

El règim sap perfectament tanmateix, i els cartells estripats del dia 1er. de febrer en són una prova convincent, que els catalans comencen a no esporuguir-se. La campanya de reivindicacions nacionals s'estén cada volta més. Els entretocs repressius de la policia franquista ja no fan els efectes habituals: ara haurien de menester una repressió massiva, que ja no s'atreveixen a dur a terme. Les declaracions de l'Abat de Montserrat han donat una projecció internacional a les justes i moderades reivindicacions culturals dels catalans, i han reforçat les informacions que ja havien donat les ràdios i emissores de tot el món.

El Govern és troba indefugiblement encarat a haver de donar una resposta, perquè avui la campanya i el seu ambient són ja un fet públic, i aquesta resposta serà exigida un dia o altre des del carrer mateix. Es produiran més detencions, però el país ja està en marxa, l'oposició al règim i les reivindicacions comencen a deixar de ser clandestines per a esdevenir autènticament públiques i populars. Aleshores la repressió serà cada volta més ineficaç i més contraproduent. La lluita nacional torna a ésser un estat de fet a Catalunya, els catalans tornen a reclamar públicament llurs drets elementals.

I cada dia és més evident que a la segona meitat del segle vint és impossible imposar el silenci a tot un poble. El règim també ho sap, i la política actual del Govern consisteix simplement en ajornar tant com es pugui el reconeixement inevitable del lliure desenvilupament de la llengua i la cultura catalanes.

La nostra tasca és lluitar cada dia, obstinadament, perquè la normalització de la nostra vida cultural i cívica es produeixi el més ràpidament possible, amb accions cada cop més públiques i amb la participació d'un major nombre de persones. Només així obtindrem allò que ens pertoca, com a tots els pobles del món: una vida col.lectiva lliure i progressiva, en pacífica convivència i col.laboració amb tots els nostres veïns.

NOTICIES BREUS

MOVIMIENTO JONSISTA — A finals de gener milers de cartes signades per la "Jefatura de las Juntas Jonsistas de Barcelona" del "Movimiento Jonsista -Sección Lucha Interior Poblaciones - Grupo Psicològico" amenaçaren els pares i els membres dels agrupaments escoltes amb incendis i violències sobre les persones si continuaven en llur actitud. (El cap provincial del "Movimiento de FET y de las JONS" és el Governador Civil de Barcelona, Sr. Ibañez Freire).

NOUS INCENDIS — El dia 7 de febrer foren incendiats els antics locals de Franciscàlia, al carrer de Canvis Nous, i els d'un agrupament escolta dels Caputxins de Sarrià, a Barcelona. No cal dir que les autoritats encara no han pogut averiguar res sobre la identitat dels incendiaris.

EL PROCES DELS SOCIALISTES — A primers de febrer foren jutjades trenta tres persones acusades d'intentar reorganitzar el "Partido Socialista Obrero Español", la U.G.T. i el Moviment Socialista de Catalunya. Un dels advocats defensor s'adreçà al Tribunal amb aquestes paraules: "L'objecte d'aquest procés és saber si dins l'Estat espanyol ésser socialista constitueix, si o no, un delicte: si la vostra res-

posta és positiva i si condemneu aquests homes, demostrareu que Espanya no té res a veure amb Occident ni amb la cultura occidental".

Un dels acusats, el Sr. Abella, els pares i germans del qual foren afusellats pels franquistes, feu constar: "En tant que socialista, jo només desitjo la pau i el diàleg entre els espanyols". D'altra banda, l'advocat defensor Juan Manuel Fanjul, fill del general del mateix nom afusellat pels republicans, digué als jutges: "El que preteneu jutjar aquí és el diàleg i l'esperança d'un món millor; i això no és pas dins el Còdig Penal".

El catedràtic de Dret Canònic de la Universitat de Sevilla, Sr. Gimenez Fernández, un altre dels defensors, feu observar: "Nombrosos punts de la doctrina socialista han estat acceptats pels Sants Pares; com pot ésser que un Estat que es diu catòlic condemni aquesta doctrina? Com es vol integrar Espanya a Europa, si no accepta el diàleg amb homes que pensen com Spaak, Defferre, Nenni o Wilson?"

Tretze dels acusats foren condemnats a penes de presó de quatre a sis anys, i a multes de 10.000 a 50.000 pessetes. Donat el temps de presó preventiva i atenuada que ja han complert, tots ells quedaran immediatament en llibertat. Els altres vint foren absolts.

CONTINUA LA REPRESSIO El dissabte dia 1 de febrer foren detinguts els joves Josep Font i Xavier Siurana (estudiants de Dret); Almeda (de Peritatge); Ramon Batlle i Pilar Porcel (Administratius); Jordi Vila (Impressor); Codina, Rabassa i d'altres, acusats d'estar implicats en la campanya que es du a terme contra el Delegat del Ministre d'Informació, Delgado, un dels personatges que s'han fet més famosos aquests darrers temps per la seva acció anticatalana. El fet d'haver trobat a alguns d'aquests joves, fulls contenint les instàncies que els catalans adrecen al govern ha donat lloc que també siguin implicats en aquesta campanya. El dilluns dia 3 fou detingut el metge Dr. Joan Colomines, també a causa de la campanya de les instàncies. Els mateixos dies dissabte, diumenge i dilluns foren detingudes moltes altres persones acusades d'arrencar els cartells commemoratius de l'entrada a Barcelona de les tropes franquistes. Tots els detinguts foren posats en llibertat en el terme màxim d'unes cinquanta cinc hores.

REIVINDICACIONS LABORALS En la sessió plenària de l'Ajuntament de Barcelona del dia 13 de febrer, es va prendre l'acord d'augmentar els sous dels funcionaris municipals amb efecte des del primer d'abril. Feia temps que els empleats de l'Ajuntament maldaven per aconseguir una puja de salaris, que no s'ha assolit fins que els interessats, prescindint de les inacabables vies reglamentàries, s'han manifestat en forma pacífica a la Plaça de Sant Jaume al sortir del treball. Això és una altra prova de que la pressió directa és el camí més eficaç en el terreny laboral, i una altra oportunitat per reflexionar sobre la utilitat de la vaga, i sobre la necessitat de que hi hagi sindicats lliures i representatius que les organitzin. Ambdues coses són tan imprescindibles per als treballadors de les empreses privades com per als funcionaris públics.

LLUITA OBRERA A diferents punts del Principat s'han produit darrerament diverses accions, com vagues de braços caiguts, refús de fer hores suplementàries, i d'altres, en suport de les reivindicacions de millora de les condicions de treball i augment de salaris. Esmentem, entre d'altres, les de la SEAT, Hispano-Olivetti, Montesa, Diesel-Matacas, Seda de Barcelona, MACOSA (a Girona), Mines de Súria, La Maquinista, Aismalibar, Motor Ibèrica (Ford), ENASA (Hispano-Suiza), etc.. La lluita dels obrers catalans reclamant una justa distribució del producte nacional es va fent també cada cop més àmplia i persistent, i les autoritats es veuen impotents per a portar la repressió a tot arreu.

NOVES VAGUES DELS MINAIRES ASTURIANS

Milers de minaires asturians es troben en vaga, protestant pel tracte donat als minaires víctimes de la silicosi, a les mines de Fondon, San Nicolàs, Pumaralube, etc.. També estàn en vaga els metalúrgics de Moreda (Gijon) i els minaires de Puertollano i Peñarroya.

LA "JUSTICIA" FRANQUISTA

El comandant Manuel Fernández Martín, jutge ponent del Consell de Guerra que condemnà a mort Julián Grimau, pertanyent al cos jurídic militar, no és llicenciat en Dret, segons acaba de descobrir el que fou advocat defensor de Grimau, Antonio Cases i Martinez del Rincon. En un Consell de Guerra el jutge ponent és l'únic tècnic en Dret, és el que resumeix la causa pels altres jutges, és el primer que vota, i és el que redacta la sentència. Segons l'article 63 del Códig de Justícia Militar, l'absència d'un ponent del cos jurídic militar -i per ser ponent és indispensable ser llicenciat en Dret- és causa de nul·litat del procés. Segons ha comprovat l'advocat Sr. Cases, el comandant Fernandez Martin no ha estudiat la carrera de Dret a cap Universitat de l'Estat espanyol, excepte un any que es matriculà a primer de Dret a Sevilla, sense arribar a examinar-se. Sembla ser que aquest sinistre personatge es presentà com advocat en ingressar a l'exercit franquista al començament de la guerra, i fou passat el cos jurídic militar sense més comprovacions. Durant la seva llarga actuació, el comandant Fernandez Martín ha condemnat a mort i a fortes penes de presó a centenars de víctimes dels consells de guerra.

CARTELLS DE PROTESTA

A Barcelona i a diverses poblacions del Principat han aparegut darrerament enganxats a les parets uns cartells amb les quatre barres i la inscripció "25 anys d'opressió a Catalunya" com a protesta de la cínica propaganda del règim sobre els "25 años de paz".

LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

A començaments de març tingué lloc a la Universitat de Barcelona la Setmana de Renovació Universitària. Es llegiren diverses ponències a les Facultats d'Enginyers, Ciències, Medicina, Econòmiquès i Filosofia, amb gran assistència d'estudiants. La darrera reunió es va fer a Filosofia i finalitzà amb la presentació d'unes conclusions, les quals expressaven la repulsa dels estudiants al sindicat oficial (SEU) que no és representatiu ni democràtic, i llur disconformitat amb el caracter classista de la Universitat actual, així com la seva desvincula-ció de la cultura catalana, per imposició de la dictadura. Entre totes les ponències va destacar la de Filosofia i Lletres, per la seva preparació i claredat d'anàlisi. Aquesta ponència posa de relleu el buit que hi ha entre la Universitat i la societat catalana, tant en l'aspecte cultural com social, com a conseqüència de l'acció de l'imperialisme castellà, que l'ha desvinculada de la seva base natural i l'ha posada al servei d'una política unitarista. També fou aprovat un escrit presentat per més de deu delegats, en el qual demanaven que les cambres (assemblees de facultat) neguessin el reconeixement als càrrecs del SEU no elegits per la lliure votació dels estudiants.